

Κυρία Ρούσου.— (Θέτουσα χαρτονόμισμα και βιβλιάριον ἐντὸς τοῦ σακκιδίου της) Ἄ, τί λέτε. σᾶς εὐχαριστῶ και πάλιν. Χαίρετε, κυρία μου. Χαίρετε, κύριε. (Χαιρετᾷ ἀμφοτέρους διὰ χειραψίας. Ἐπιφαίνεται ὁ Εὐτύχιος και ἵσταται εἰς ἀπόστασιν παρὰ τὴν θύραν, ἕως οὗ φύγῃ ἡ κυρία Ρούσου).

Βένιερος.— Καί θά γίνῃ—παρακλῶ ἀρκετὰ εὐρύχωρον αὐτὸ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων ;

Κυρία Ρούσου.— Ἀναλόγως τοῦ χρήματος. Ἐλπίζομεν ὅτι θά εἴμπορῇ νὰ περιλάβῃ ἀνέτως πενήντα ἀσθενεῖς.

Βένιερος.— Πενήντα ἀσθενεῖς. Καί τί εἶναι πενήντα ἀσθενεῖς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἀνιάτων ! τῶν κάθε εἶδους ἀνιάτων...

Κυρία Ρούσου.— Τὸ ἐσυλλογίσθημεν και αὐτό. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν ; (μειδιῶσα) Μᾶς λείπουν τὰ μέσα. Μήπως και τὰ ὑπάρχοντα φρενοκομεία δὲν εἶναι ἀνεπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας ; (κινεῖ τὰ ἐξέλιθ).

Βένιερος.— (προπέμπων) Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι οἱ ἀπ' ἔξω τρελοὶ εἶνε πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπὸ μέσα ;

Κυρία Ρούσου.— (Ἐξερχομένη) Ἀκριβῶς.

Βένιερος.— Σύμφωνοι, κυρία μου, προσκυνῶ. (Πρὸς τὸν Εὐτύχιον) ὦ, καλῶστον ! τί κάνεις ; Ἥλθες ἐπὶ τέλους.

Θεῶνν.— (σπεύδουσα και αὐτῇ) Καλὸ στὸ παιδί μου, καλὸ στὸν Εὐτύχιόν μου. Τί κάνεις, μάτια μου, καλὰ εἶσαι ;... Ἦ μαμά σου ;

Εὐτύχιος.— (Ἀσπάζεται τὴν κυρίαν Βένιερον και χαιρετᾷ διὰ θερμῆς χειραψίας τὸν Βένιερον). Πολὺ καλὰ, θεῖέ μου... λαμπρά, θεῖα μου... εὐχαριστῶ. Πῶς περάσατε ἀπὸ χθές ;

Βένιερος.— Ὁραῖα. (δίδει ἐν εἰκοσιπεντάδραχμον εἰς τὴν Θεῶνν και φιλάττει τὰ δύο ἄλλα εἰς τὸ πορτοφόλι του).

Εὐτύχιος.— Σέ καλὴ ὥρα ἤλθα, βλέπω. Μέσ τῇ μοιρασιά... Δὲν ἔχει και γιὰ μένα τίποτα ; (Ἀκολουθεῖ).

## ΤΟ ΘΑΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΡΑΣΙΕΣ.

(René Maizerou).

Αὐτὸ ἔγινε στὰ παλιὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια, πού ἀκόμα τῶν Ρωμαίων οἱ τριήρεις ἦταν ἀραγμένες στὸ λιμάνι τοῦ Φρέγιου, και οἱ φηλοὶ τοῦ-βλινοὶ πύργοι, οἱ καμάρες, τὰ ὑδραγωγεῖα, οἱ χρυσὲς πύργες τῆς πόλης ἐσκέπαζαν ὁλόγυρα τὸ γαλανὸ κῆλυ, και πού μ' ὅλους τοὺς διωγμούς, οἱ πῖο πλούσιοι πατρίκιοι κ' οἱ φτωχότεροι ἄθροιστοι ἔτρεχαν σ' ἐκεῖνη τὴν καινούργια θρησκεία πού δίδασκε γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν πεθαμένων, γιὰ μιὰ παντο-

τινὴ εὐτυχία, γιὰ τὴν εἰρήνη πού θά γίνῃ ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ πλάσματα, πού σοῦ ἀνοιγε τοὺς οὐρανοὺς και φανέρονε τὰ μυστήριά τους, πού σοῦ εἶχε μιὰ κάποια μαγεία και φεγγοβολή, σὰν τὴ χώρα τοῦ ἡλίου και τῆς μυρωδιᾶς, ὅπου εἶχε γεννηθῇ.

Εἶταν τότε σ' ἐκεῖνη τὴν πόλη μιὰ νέα πού τὴν ἔλεγαν Μαργαρίτα, πού ὅλοι τὴν σέβονταν γιὰ τὴ φανταχτερή της ἐμορφιά. Ἀλήθεια τόσο ξανθὰ, τόσο μεταξωτὰ εἶταν τὰ μαλλιά της, τόσο χαριτωμένο τὸ στόμα της, τόσο φίνος ὁ λαίμκος της, τόσο κυματιστὲς και καθαρὲς οἱ γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της, πού μπορούσε, σὰν μιὰ Νικήτρα Ἀφροδίτη, νὰ τὴν ἀναστρώσουν πάνω σὲ μαρμαρένιο στυλοβάτη γιὰ νὰ τὴν λατρεύῃ ὁ λαός.

Εἶταν ἀκόμη κι' ἓνας πατρίκιος, πού τὸν ἔλεγαν Ὀνοράτο, πάνω στὸ ἀνθὸ και σ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς νιότης του. Θά νόμιζες πῶς ἔβλεπες, μὲ τὰ μαῦρα σγουρά του, πού μισοσκέπαζαν τὸ μέτωπό του, τὴν πεταχτή του κορμιοστασιά τὰ μάτια του τὰ βαθιά σὰν πράσινες καταβόθρες, τὸν ἀτρόμητο ἐκεῖνο Βάκχο πού παρασταίνουν γελαστὸ και φαιδρὸ ἀνάμεσα στὰ παρκαλυμένα μεθύσια, ἀνάμεσα στὰ χτυπήματα τῶν θύρσων.

Και ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος δὲ γνώριζαν τὸ τί εἶχαν, ἐκάθονταν σὲ πλούσια μέγαρα, και περπατοῦσαν στὴ ζωῇ, σὰν σ' ἓνα δρόμο ἡλιοφώτιστο και σπαρμένο μὲ ρόδα, και ἄλλαζαν τίς καρδιές των ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού ἀνταμώθηκαν οἱ ματιές των και ἀγγίζαν τὰ χέρια τους.

Κι' ἀγαπιούντανε ἄδολα κι' ἀπλοῖα κ' ἡ ἀγάπη των εἶταν γλυκιά και σαστισμένη. Ἐκεῖνη εἶταν τὸ κλῆμα κ' ἐκεῖνος ἡ φτελιά. Τοὺς ἔφερναν οἱ σκλάβοι μέσ στὰ φορεῖα των, μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη, και ξάπλωναν πλὰι πλὰι στὴν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλίας κέ-βλεπαν τᾶσπρα και μουρμουρίζαν σιγανὰ, μέσα στὸ μονότονο παράπονο τοῦ γιαιλοῦ, λόγια γεμάτα ἀπὸ μιὰν ἀτέλειωτη εὐτυχία.

Τέλος—εἶταν Ἰδοί τοῦ Μάρτη τότες — ἐγῆμισε μιὰ μέρα τοὺς ἐρωτευμένους ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἄκουαν τὴν κατανυκτικὴ ὁμιλίαν πού ἔκανεν ἓνας γέρος ἐπίσκοπος μὲ τᾶσπρα γένεια, μ' αὐλακωμένα τὰ μάγουλά ἀπὸ πληγές—σημάδια τῶν βασάνων πού ἀψήφισε μιὰ φορὰ—ἐμπρὸς σὲ καμπόσους χριστιανούς μαζεμένους. Τότε τοὺς φανερώθηκε τὸ ὄραμα τῆς αἰωνιότητος, σὰν νὰ κατέθηκε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν κεφαλὴ τους, ἐμέτρησαν πόσο μεγάλο εἶταν τὸ κρίμα τους, πόσο μάταιες οἱ ἀνθρώπινες χαρές, πόσο τιποτένιες οἱ ἁμαρτωλὲς αὐτὲς τρυφερότητες. Καί ἀπὸ βαπτιστήκανε και καθαριστήκανε, ἔδωκαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους στὴν ἐκκλησία, ἔφυγαν μὲ μιὰ μικρὴ ταρτάνα στὰ νησιά τῶν Λερινῶν, μ' ἀπόφαση νὰ τελειώσουν ἐκεῖ τίς μέρες των μὲ τὴν προσευχὴ και τὴ μοναξιά τους.

Ὁ Ὀνοράτος πῆγε στὸ μικρότερο ἀπὸ δύο νησιά, ἐκεῖνο πού ἀπλώνεται ὅλο βράχια, και πέτρες, μὲ τὰ

στραβά του πεύκα, τὰ σκευρωμένα ἀπὸ τὸ ἀνεμύδαμα τῆς ἀνοιχτῆς θάλασσης. Ἡ Μαργαρίτα διέλεξε τὸ δεύτερο, μὲ τὸ πυκνὸ του δάσος, γεμάτο ἀπὸ τὸ αἰώνιου μουρμούρισμα, μὲ τοὺς ψηλοὺς κάθους του ποὺ ἔβλεπαν τίς μακρινὰς χιονισμένες κορφάς.

Καὶ πρὶν νὰ χωριστοῦν, φιληθήκανε θλιβερά μὲ τὴ ψυχὴ σπαραγμένη ὅπως στὴ στερεὴ ἀγωνία, καὶ γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμίαν τους, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἔρωτά τους, μήτε μὲ νήστιες μήτε μὲ προσευχάς, καὶ δὲν θὰ βαπτοῦσαν σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία ἀνδρὸν τοὺς φωτίζει μὲ λίγο φῶς κάποια ἐλπίδα, συμφωνήσανε νὰ βλέπονται μιὰ φορά μονάχα τὸ χρόνο, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλθιζαν οἱ ἄγριες κερασίδες.

Ἀπελπισμένοι οἱ στεναγμοὶ τοὺς ἀντιχλοῦσαν τίς νύχτες, βουβοὶ καὶ πνιγμένοι σὰν τὰ βουίσματα τοῦ ζώου ποὺ χάσῃ τὸν ἀφέντη του. Εἶχαν τὸ μαρτύριο μὲς στὴν καρδίαν τους. Αἱμάτων τὸ μέτωπο, τὰ γόνατα, τὰ χέρια καὶ τὸ στήθος στοὺς βάρους καὶ στὶς μύτες τῶν βράχων. Ἐπειτα πάλι, λίγο λίγο, ἡμέρωναν τὸν πόνο τους καὶ ἔθαφταν τὰ βάσανά τους μὲ πολὺ ὥρα γονατίσματα, μὲ τὰς ἐκστάσεις των, μὲ τὰ ὁράματα ποὺ φέρν' ἡ διψα καὶ ἡ νήστις. Ὁ Ὀνοράτος ἔβλεπε τὸν ἐαυτὸ του ἀνάμεσα στοὺς χοροὺς τῶν Ἀγίων, ξόρκιζε τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Σατανᾶ, ἔφραζε ταῦτά του μὲ παχιά λάσπη γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ κελᾶϊδῆμα τῶν πουλιῶν ποὺ θὰ τοῦ θύμιζε πολὺ τὴ κρουσταλένια φωνὴ τῆς Λατρεμένης του, σφαλοῦσε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ θάλασσα ποὺ, μὲ τὰ χρώματα τοῦ σμαραγδιοῦ καὶ ἀμεθύστου, θὰ τοῦ ἔφερνε στὸ νοῦ του τὴν παρὰδοξὴ ματιὰ τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὴν κυματιστὴ χάρι τοῦ κορμιοῦ της.

Ὁ λογαριασμός τῶν ἁμαρτιῶν των σβύνονταν καὶ μίκραινε στοῦ Θεοῦ τὸ κατὰστικον. Καὶ ὅταν τέλος ζύπνησε τὸ καλοκαίρι καὶ σκεπάστηκαν οἱ ἀγριοκερασίδες καὶ οἱ ἀγκαθωτὲς προυνελιές σὰν ἀπὸ ἓνα μυρισμένο χιόνι, τότες καὶ ὁ ἅγιος ἤσυχος μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν Πρόνοια ξεκίνησε γιὰ τὸ μεγάλο νησί. Ὅπως ὁ Χριστὸς στὴν Τιβερίάδα λίμνη, περπατοῦσε στὸ κύμα ἐπάνω, μὲ τὴν χαρὰ στὰ μάτια καὶ ὁ χρυσὸς κύκλος ποὺ ἔσπεφάνωνε τὴν κεφαλὴ του, καθρεφτίζονταν μὲς τὰ γαλήνια νερά, καὶ τὰ ἐχάραζε, καθὼς προχωροῦσε μ' ἓνα αὐλάκι, ποὺ θάμπωνε τὰ μάτια.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν περίμενε στὰ κρογιαλὶ γονατιστὴ, μὲ χέρι δεμένη.

Ἀγγέλοι ἐπετοῦσαν τριγύρω τους, καὶ δρόσιζαν μὲ τὰ φτερούγια τους τὰ μέτωπα τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἁγίας, σκορποῦσαν στὸν ἀέρα λουλουδιῶν φύλλα, καὶ βαλσαμμένα ἀρώματα, σὰν νὰ ἐσπλαχνίζονταν τοὺς φτωχοὺς ἔρωτεμένους ποὺ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ χωριστοῦνε καὶ νὰ βασιανίζονται μέρες καὶ πάλι μέρες...

Χωριστήκανε τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ ξανάπесαν

στὴν πικρὴ τους μετάνοια. Καὶ ὅταν ἦλθε πάλι τὸ φθινόπωρο νὰ κρεμάσῃ κόκκινα κομπολόγια στὶς κλιματόβεργες τῆς βατομουριάς, ἓνα πρῶτ' ἔμπνόντας ὁ ἅγιος καὶ ἡ ἁγία, ἐνόμισαν πῶς τοὺς γελοῦσε καὶ τοὺς περιπαίξε κανένα ὄνειρο. Οἱ κερασίδες ξανά ἦσαν κάτασπρες ἀπὸ λουλουδία, ἐκουνούσαν μὲς στὰ ὕγρα τῆς αὐγῆς ἀντιφεγγίσματα τὰ παρθενικά τους τσαμπιά, καὶ βαλσαμῶναν τὸν ἀέρα μὲ μιὰ λεπτὴ μυρωδιὰ βανίλιας. Καὶ μὲ καρδιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ὁ Ὀνοράτος καὶ ἡ Μαργαρίτα κατὰλαβαν πῶς ὁ Θεὸς, ποὺ τοὺς ἐσκέπαζε μὲ τὴν ἀτέλειωτὴ του καλωσύνη, ἔκαμε τὸ θῆμα του γιὰ νὰ ἔχουν, χωρὶς νὰ πατήσουν τὸν ὄρκο τους, αὐτὴ τὴν παρηγορία, αὐτὴ τὴ μακκρία παρηγορία νὰ ξαναβλέπονται μιὰ φορά ἀκόμα μέσα στὸν τόσο μεγάλο χρόνο...

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

## ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

Μυθιστορία Η. ARDEL.

(Συνέχεια σελ. 14).

Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἡγέρθησαν ἀποτόμως εἰς τὸν νοῦν τῆς Ἰσαβέλλας ὅταν εὗρεθῇ μόνη τὸ βράδυ εἰς τὰ δωμάτια της, ἀνήσυχος, νευρική, παρωργισμένη διότι πρὸ μικροῦ εἶχε προσέτι βεβαιωθῇ πόσον ἔξοχος μουσικὴ ἦτον ἡ Αἰλιαν.

Ὑπῆρχε λοιπὸν θλιβερόν τι μυστήριον ἀποβλέπον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην καὶ τὸ ὅποιον ἐκράτουν ἀπόκρυφον ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἡγάπων. Ἴσως αὐτὸ ἦτο τὸ ἀσφαλὲς μέσον νὰ χωρίσῃ τὸν Ροβέρτον ἀπὸ τὴν Αἰλιαν ἐκείνην, ποὺ τῆς τὸν ἔκλεψε. Ἀλλὰ ποῖον νὰ ἐρωτήσῃ; πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Πολυάριθμος ἀγγλικὴ κοινωνία συνηθοῖζετο εἰς τῆς κ. de Grouville· ἐκεῖ ἴσως ἡδύνατο νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον ἢ ἐκείνην, ποὺ θὰ τῆς ἔδιδε τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐπεθύμει ἤδη μετὰ ζέσεως πυρετώδους καὶ κακεντρεχοῦς. Καὶ πράγματι ἡ τύχη τὴν ἐβούηθει διότι νέον παιγνίδι garden-party διοργανίσθη εἰς τὸ Cytises· ἡδύνατο λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐρευνῶν της, τὰς ὁποίας ἐπέσπευδε μετὰ πάθους κοκέττας, πληγείσης εἰς τὰ καίρια, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ματαιότητός της δηλαδὴ, καὶ ἡ ὁποία ἐπιδιώκει, ἀδιάφορον ἀντὶ ποίας τιμῆς, ταχεῖαν καὶ σκληρὰν ἐκδίκησιν.

Καὶ εἶχε προβλέψῃ μοναδικά. Πᾶσα ἡ κοσμοπολίτις κοινωνία, ἡ μᾶλλον ἐκλεκτὴ τοῦ Vevey εὗρεθῇ συνηθροισμένη εἰς τῆς κ. de Grouville ὅταν, δύο ἡμέρας κατόπιν, εἰσῆλθεν ἐκεῖ καὶ περιεκυκλώθη ἀμέσως περισσότερον ἄφ' ὅτι ἡδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ποθήσῃ. Ἀλλὰ πόσον ἔγραφε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν σπουδὴν μετ' ἧς ἐπέζητουν οἱ ἄνδρες τὴν γνωριμίαν της ἀφοῦ ὁ μόνος ὅστις τὴν